

הרוך השבת

675

התשע"ב

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

ואתחנן

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:05

מוצאי שבת 20:14

מוצ"ש ר"ת 20:46

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

עבודת שהיא פרס!

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

כמו כן כל ישראל מצויים לעזור לשמעון ולהתחשב בו - ולא להשיג את גבולו ולנסות לרכוש את השדה במקומו. משום כך כאשר מישוהו מנסה לעקוף את שמעון, התורה מודיעה לאותו קונה שיש לשמעון 'כוח וסמכות' להוציא ממנו את השדה בבית הדין.

לא יאומן... מי חלם עד כדי כך... כזה רגש מושלם ואיכות נפש התורה מצפה שיהיה לאדם היהודי, ולא מדובר בחסידות וצדקות - אלא יש חיוב מהתורה לחיות ברמה האיכותית הזו - וזה נפסק בשולחן ערוך בפירוט רחב ביותר (כמעט כל סימן קע"ה בחושן משפט דן רק בנושא הזה), והרמב"ן שהזכרנו מקודם מדגיש בפנינו **שבדמה הגבוהה הזו התורה רוצה שהאדם יתנהג בכל התחומים**. בשלום בית, חינוך הילדים, יחס לשכנים, נאמנות בעבודה וכו'.

עד כאן ראינו שהתורה פוקדת על האדם 'ועשיית הישר והטוב', ואין ספק שזה נפלא ביותר. ברור שמי שמתעניין בזולת ובסביבה וליבו רגיש וער לנחותות ושלמות הכלל, החיים שלו עם רמה ותוכן אמיתיים. יש לו שמחה וסיפוק בכל צעד ושעל ואין עינו צרה בטוב השני, ממילא 99% מבעיות שלום בית הוא כבר עקף, 100% מבעיות שכנים הוא פתר, אדם כזה גם לא יהיה מסוגל לשקר במסחר ולרכל על החבר מאחרי הגב ולא להיגרר לאיסור לשון הרע ושקר וחטופה וכו', והחיים שלו מושגתים אך ורק על קדושה וטהרה, ומה יותר נפלא מזה! וזה חוץ ממה שאלוקים מודד לאדם באותה מידה - ומעלים ממנו את הגזרות והצרות והקשיים, ונוהג עימו 'לפנים משורת הדין' (פנים יפות ו' י"ח). אלא שידעה התורה שעלולים לבוא לעולם אנשים ריקים ופוחזים אשר ינסו לנצל את המצוה היקרה של 'ועשיית הישר והטוב' ובאמצעותה הם יתנגחו ביהדות, כמו אותם ליצינים מפורסמים המתנגחים במצות 'ברית מילה' מפני שזה מצער את הילד וכן במצות 'שחיטה' מחמת שזה לא מוסרי וכו', ואותם שחכמים בעיניהם עמלים לשנות את המצוות הללו - מחמת שלדעתם זה סותר את העיקרון של 'ועשיית הישר והטוב'. משום כך טרחה התורה והוסיפה עוד שתי מילים בעניין, וכתבה 'ועשיית הישר והטוב - **בעיני ה'**!

פירוש: 'יהודי נחמד, עסקן חמוד, זכור לשלעול הזה יש בוס אחד ויחיד ובלעדי - והוא מכיר יותר טוב ממך את הסיסמאות היפות של 'מוסריות והומאניות וצדק וחופש הביטוי והשיסוי', ואם למרות זאת אותו בוס עליון כתב בתורה שצריך לעשות ברית מילה לילד היהודי ולשחוט את הבהמה לפני אכילתה - ברור שזה המושלם ביותר ואין לך רשות להרהר ולערער על כך, מפני שהיך מצווה על 'ועשיית הישר והטוב **בעיני ה'** - ולא 'ועשיית הישר והטוב בעיניך', וזו הנוסחה היחידה שאמורה לעניין אותך ולהכתוב את חשיבתך. ומכיון שעלון זה מגיע להרבה מאחיו האהובים הרחוקים מהמצוות ומוזנים מהתקשורת המסולפת והמגויסת אשר אמונה על הכפשת היהדות וסילוף האמת התורנית - ואנו יודעים שאותם אחים יקרים בתוך תוכם בווער בהם הניצוץ היהודי והם חפצים להבין את המסתתר במצות מילה ושחיטה, לכבודם נעזר את העגלה ונסטה רגע מהנושא ונעשה 'מיני סמינר' על שתי המצוות הללו, והיה אם הועילו הדברים ליהודי אחד, הרי זה שכר כולנו.

מצות ברית מילה

למרות שהמדע גילה שמצוה זו מועילה עד מאוד ומחסנת את בריאות האדם מפני המחלה הארורה בחלק מהמקרים (מחקר של פרופסור קאנווי - מגדולי חוקרי מחלת הסרטן), נדגיש שמצוה זו היא 'חוק אלוקי' ואין בה שכל גשמי - וכולה טעמים רוחניים, ועל קצה המזלג נציין מספר נקודות עליה:

א) על ידי המסירות נפש שבמצוה זו - נחקק בגוף האדם שם ה' והוא כורת ברית של דם עם הבורא (וזהו בראשית צ"ה ע"ב), והברית הזו החקוקה בבשרו מלווה אותו בכל מקום ומבעירה בו תמיד את הקשר והרגש ליראת שמים (ענין מנחות מ"ג ע"ב במעשה עם דוד המלך).

ב) הברית מכונה "חותם המלך" ובה חקוק אותו שם קדוש החקוק במזוזה (תיקוני זוהר ס"ו א'), וכשם שהמזוזה מגינה על הבית - כך הברית מגינה על האדם מאותם כוחות רוחניים לא טובים ומבריחה מעליו את המזיקים, אם הוא נוהר לשמור על קדושת החותמת הזו!!! (וזהו שם).

ג) הברית היא החותמת הטהורה המבדילה בין היהודים ושאר העמים ומעידה על כך שאנו העם הנבחר (טור י"ד ס').

ד) על מצות ברית המילה אמר 'ויאמר אף מתיבוסקס פדמיך' (יחזקאל ט"ז ו) -

ועשיית הישר והטוב **בעיני ה'** למען ייטב לך... פי לשאלך בנדך מחר לאמר מה העזת והחסיים והמשפטים אשר צוה ה' אלקינו אתכם: ואמרת לבנד עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו ה'... בנד תזקה... ויצונו... לעשות את כל החסיים האלה... לטוב לנו כל הימים (דברים ו' י"ח - כ"ד).

בפרשת ואתחנן בורא עולם מצווה את בניו היקרים על מצוה נפלאה שטמון בה עולם ומלואו - הנקראת 'ועשיית הישר והטוב', ובמצוה זו הבורא מבקש מאיתנו שנהיה 'ישרים וטובים ומושלמים' בכל דרכינו ומעשינו, בין בענייני 'בן אדם לחברו' ובין בענייני 'בן אדם למקום' (לבורא).

ואם ישאל השואל: מדוע התורה לא מפרטת לנו במלים ברורות כיצד היא חפצה שנתנהג בכל נושא - ומדוע היא מצווה אותנו בצורה כוללת ודוחסת הכל בשלושה מילים של 'ועשיית הישר והטוב'?

התשובה על כך נמצאת ברמב"ן על המקום, ואלו מילותיו הנפלאות:

לפי שאי אפשר להזכיר... כל הנהגות האדם עם שכניו ורעיו... אחרי שהזכיר מהם הרבה כגון... לא תיקום ולא תיטור... מפני שיבה תקים וכיוצא בהן, חזר לומר... [בלשון כוללת] **שיעשה הטוב והישר בכל דבר**... לפנים משורת הדין, וכגון מה שהזכירו בגמרא 'דינא דבר מצרא'... [ויהיה] פירקו נאה ודברו בנחת... **עד שיקרא בכל ענין 'תם וישר'** (רמב"ן דברים ו' י"ח).

הרמב"ן הקדוש מגלה לנו שהאדם היהודי נמצא בתוך 'מסגרת תורנית' עשרים וארבע שעות ועליו לעמוד על פי חוקי התורה תמיד, ובמקום שאין בתורה חוק ברור ומפורט - אין לאדם רשות לנצל את המצב ולהגות כפי תאוות ליבו ולהיות בגדר 'עבד ברוש' התורה; הנוהר מלעבור על מה שכתוב בחוק - אך מחפש את הפרצות בחוק ומנצל אותם, אלא על האדם לחזר תמיד אחר הטוב והישר והשלמות בכל במעשיו וענייניו ולדקדק בהם עד מאוד, ולנסות להקיש את מצבו למצבים דומים שעליהם התורה כן דיברה - ועל פי זה להחליט ולהסיק אם המעשה שהוא חפץ לעשות יגרום לבורא נחת רוח, או חלילה ההפך.

והיה אם יתברר לו שהבורא לא יהיה מרוצה מאותו מעשה, ידע נאמנה שאותו מעשה נחשב 'עבירה מהתורה', והאיסור שלו כתוב במילים 'ועשיית הישר והטוב'. וכדי שכן אין גישות ועומק העניין - הרמב"ן מצוין בדבריו את הדוגמה והמסרמות מהתלמוד של דין 'בר מצרא', דין שכתוב בו כך:

אם לראובן יש שדה הסמוכה לשדה של שמעון - והוא חפץ למכור אותה, בטרם הוא מחזר אחר קליינט מבחוץ עליו להציע את השדה לשמעון. מפני שהתורה נותנת לשמעון את זכות הקנייה, בעדיפות ראשונה. והיה אם ראובן ינסה להתחכם ולעקוף את שמעון והוא ימכור את השדה לאדם אחר, התורה נותנת כוח לשמעון לגשת לבית דין ולערער על המכירה ולשלם לקונה את הכסף שהשקיע - וליטול את השדה ממנו, ומבואר בחז"ל שאפילו אם המוכר יעשה כל מיני תרגילים והתחכמויות (כמפורט בשו"ע ח"מ קע"ה כ"ח) כדי לעקוף את שמעון השכן, זה לא יעזור לו, וידו של שמעון תישאר תמיד על העליונה.

וכל זאת למה? מדוע התורה עושה מהפכת עולם כדי לאפשר לשמעון לקנות את השדה לפני כולם? חכמי התורה מגלים לנו את הסוד הגדול:

השכל הישר מורה שיותר נוח לאדם שתהיה לו שדה אחת גדולה והוא יעבוד על כולה בו זמנית - משייהו לו שתי שדות הרחוקות זו מזו, שאז הוא יצטרך להתרוצץ ביניהן ולטרוח בעבודה יותר, ולבצע את כל המלאכות פעמיים.

משום כך: **מצוה ראובן להתחשב בנוחותו של שמעון**, ולהציע לו את השדה לפני שהוא מחליט למכור אותה למישהו אחר. [כמובן שמדובר במקרה שהמוכר לא תהיה יותר תועלת או רווח אם ימכור למישהו אחר (מאירי ב"מ ק"ח ע"א ד"ה כל שהמורה)].

אבל אני לא מחבב את שמעון השכן... אני מעדיף למכור את השדה לתלמיד חכם גדול שהוא גם הנין של הגולם מפראג... בא לי למכור את השדה לקליינט עם אף יותר ארוך... יהיו הטענות אשר יהיו, עליך להתעלם מרצונותיך ולהתחשב בגדש ובנוחות של שמעון השכן ולבוא לקראתו, ולתת לו את זכות קניית השדה בעדיפות ראשונה (שו"ע שם נ', ומאירי בשם ד"ה כח זה).

העלון מוקדש להצלחת התורם החפץ בעליו, הוא ובני ביתו, ברוחניות וגשמיות ופרנסה טובה, בתשע"ב.

לדוגמה: אם משהו יחליט לנסוע ברמזור אדום - או להפוך "אין כניסה" ליש כניסה - או לנסוע ללא רישיון וכו', הוא יועמד לדין. אם אדם יתעלם מהמינוס בבנק, סופו שהבנק יעלים לו את הבית. אם משהו יחליט לפתוח דוכן באמצע המדרכה ללא רישיון ורכלות, או לו ואווי לכספו. שורה תחתונה... כולנו חיים בתוך מסגרת וכולנו באזיקי החוק, אלא שהתרגלנו לכך וזה כבר הפך אצלנו לטבע, ולכן זה לא מפריע לנו.

יהודי יקר, הנסה להתרגל לעוד מסגרת אחת, למסגרת התורנית, תצדע על פיה בכנות מבלי לעגל פינות, תחפש תמיד לעשות לבורא נחת רוח מושלמת, ותאמין שמפירות תוכל עוד בעולם הזה והקרן נצורה לך לעולם הבא, אם תחיה כך - יתקיים בך הפסוק טעמו וראו כי טוב ה' אִשְׁרֵי הַגֵּבֶר יִחְסֶה בּוֹ (תהלים פרק ל"ט), ותהיה מאושר עלי אדמות.

זכור! עבודת ה' אומנם נקראת "עבודת", אך היא גם מכניסה את האדם למשולש המשפחתי של "ישראל והבורא והתורה הם דבר אחד" (זה"ק שמייני לו ע"א). **ומה יותר מרגש מה?** נעוד ע"י הר' אברהם א"ל ה"ו

האושר שבנישואין מהו "איחוד" מושלם?

אין ספק שכל אדם מכבד ומוקיר את בן זוגו "בתוך ליבו", ומעריך את ההשקעה שמושקעת למענו. הן בניקיון, בישול, פרנסה, טיפול בילדים... כמובן "שהערכה בלב" זה דבר נפלא. אלא שמי שחי כך, עדיין רחוק הוא מהאחדות המושלמת (ומהמסוריות). שהרי השקיעו בך, וחובתך להודות על כך בפה מלא.

מהו "אחדות מושלמת"? **להביע החוצה את "ההערכה" - מבלי להרגיש בושה או אי נעימת בכך.**

וכיצד משדרים הערכה החוצה? ניתן לעשות זאת בשתי דרכים: דרך אחת - בצורת כתיבה, על ידי פתק קטן ומחמם, והדרך השנייה - בצורת דיבור. פשוט לפתוח את הפה ולהתחיל לפרגן.

אלא שאשר עוסקים "בנישואין" ומחפשים את "האיחוד המושלם", חובה לצעוד בשתי הדרכים יחדיו.

א) בצורת כתיבה. נחוץ מאוד לכתוב לבן הזוג דברי שבח והוקרה על השקעתו בך ובבית, לצרף לזה "מתנה קטנה" (להדביק למכתב סוכרייה...). ולהפתיע אותו. להניח את זה על הכרית שלו... בתוך התיק האישי שלו...

כאשר בן הזוג יבחין במכתב הזה ויקרא את ההערכה והשבחים שתובנים בו, הוא "יחוש" שמעריכים ומוקירים אותו באמת.

האמת היא שבחלק הזה קל לעמוד, ובפרט בדורנו האוטומאטי המתקדם - יש אפילו מי שזושה עבורו את העבודה. [מרימים צלצול לחנות פרחים, משחילים ארבעה מילים למוכר - ומבקשים ממנו שיכתוב אותם על פתקית, והשליח של החנות כבר עושה עבורו את העבודה ודואג להביא את הכבודה ולהפתיע את בן זוגו].

ב) להביא את האמירה והפרגון "בפה". להגיד מילים בסגנון: האוכל שלך מוצלח... הניקיון בבית נוצץ מכל פינה - ונכרת ההשקעה... פתיחת הסתימה בכיור הייתה נחוצה לי כאוויר לנשימה... הסוכה שבנית שובת לבבות, ניכרת בה ההשקעה והמקצועיות מכל פינה...

הבעיה היא שאנשים מוכנים בעיקר לבצע את השלב הקודם, "לכתוב פתק מפרגן ומחמיא", ולתת לך והטע לייצג אותם. אך את מהשלב השני של "הוצאת השבחים והמחמאות בפה" - באופן תדיר, אנשים רבים מתעלמים.

יש אנשים שמוכנים לכתוב פתקים נפלאים ולקנות את כל העציצים והבשמים שבשוק, אך להגיד פיזית "תודה רבה" ולפרגן בפני בני הבית מכל הלב - זה דבר שהם לא מסוגלים להרשות לעצמם. מדוע?

לא נעים להגיד, אבל בדרך כלל השרוש הוא "גאוה קטנטונת". באישה מקום האדם מרגיש השפלה בכך שהוא מרומם את השני, **בכיכול הגבהה השני הופכת אותו לקטן ונחות**, משום כך הוא לא מסוגל לעשות זאת - למרות שבתוך תוכו הוא מאוד מעריך הרבה את בן זוגו.

חשוב לציין. כל עוד קיימת המחיצה הזו בין בני הזוג - והם אינם מסוגלים להחמיא איש לרעהו בצורה טבעית "בפה", אות וסימן הוא שאחדותם אינה מושלמת.

אם אדם לא מסוגל לכופף את יד ימין ליד שמאל (כהגדרת החזון איש זצ"ל שבני זוג זה גוף אחד - רק שאחד הוא יד ימין והשני הוא יד שמאל) **סימן שהוא לא הגיע עדיין לשלב של "אחדות בלב ונפש"**, ועדיין הקשר שלו לא הגיע לרמה של "והיו לבשר אחד" (בראשית ב' כ"ד).

כני טוב משולמים לשבח ולפרגון איש לרעהו בצורה חופשית ובפני בני הבית - והם לא רואים כלה השפלה
אין ספק שאיכות הקשר שלהם על רמה - וסימן אפילו כניחים שום מחיצות, ואשרייה ואשרי חלקם.
וזה הם עש לכך השפלה על הרמה דבריהם, ונתיים "חיוך חלריים".

יהודי יקר!

באפשרותך להקדיש את העלון ליקיר ולכל מטרה.

הצלחה, רפואה, עילוי נשמה, וגם לזיכוי היחיד והרבים.

(העלון מופץ באלפי עותקים בהדפסה ובדואר אלקטרוני)

לפרטים - 0503547630

מתבוססת מלשון 'ביסיס', להודיעך שזה הביסיס של כל היהדות, ולא לחינם הנכשל בשמירת הברית גדול עונו גדול מנשוא ומבואר בזוהר הקדוש שזה העוון הגדול ביותר "העוון בבסיס של כל היהדות", וכן נפסק בשולחן ערוך (אה"ע"י כ"ג א', ועיי' בחכמת שלמה).
ה) הברית מרמזת על "סוד הצמצום" הידוע - אשר נעשה בגוף האדם (שממעט מגופו על ידי המליחה), והיא כנגד סוד הצמצום העליון - והדברים מבהילים ומרטיטים ומרגשים כאחת לכל בעל ח"ן", אשרי העוד ששכח לו! (קדושת לוי סוף פרשת לך לך).

מצות שחיטה

גם היא רמה ונשגבה - ואינה עניין ישכל גשמי, ועל קצה המזלג נציין שהעולם מחולק למדרגות המכוונות "דומם - צומח - חי - מדבר" (ויש דרגה נוספת שהיא "האדם היהודי" שיש בו חלק אלוהי ממעל).

ובכל דבר בבראה יש נצוץ רוחני המחיה אותו, ותכלית כולם לשעבד את עצמם לבורא ולזכור את הניצוץ הרוחני הבלוע בהם, ועל ידי זה להתחבר עם שורשן בעולם העליון, ואפילו בעלי החיים יודעים זאת - וכואב להם כאשר עושים בגופם עבירה, וכאשר עושים בהם מצוה - הם שמחים בכך, כפי שראינו בתינוך כפיסור המפורסם עם "אלהיו הנביא ונביאי העליון" (מלכים א' פרק י"ח), שהקורבן שנבחר על ידי אלהיו 'שמח' על הזכות לקדש את ה' - ואילו הקורבן השני שנבחר למען העבודה זרה 'הצטער' ולא הסכים ללכת - ואלהיו היה צריך לנחם אותו ולהודיעו שגם באמצעותו יתקדש ה', כמובא בחז"ל - בהרחבה (עיי' רש"י ור"ק שם בפסוק כ"ו).

הנושא הזה ברור ליש בנרא (נחוץ מהאדם מפני שיש לו 'בחיירה'), ומשום כך כל הבראה אומרת לפני ה' שירה בכל יום - מה שמכונה אצלנו 'פרק שירה' (המיוחס לדוד ושלמה בנב). נזכיר גם שהאוכל שהאדם אוכל נספג בגופו ומתערב בדמו והופך לחתיכה ממנו כפי שהציאות מעידה שתרבותם הם וממדי גוף האדם משתנים בהתאם לאכילתו.

ענת התמונה מתבררת ומתבררת, ולמי שעוד לא הבין נסכם לכבודו את העניין במילים ברורות: תכלית הבהמה שיתקדש ה' על ידיה - והבהמה יודעת זאת היטב - וכאשר זה קורה 'נפשה' שמחה בכך.

ממילא בהמה שנשחטת מתוך דקדוק ההלכה ולאחר מכן מברכים עליה ואוכלים אותה בקדושה, הרי שהיא הופכת "לכלל שרתי" לאדם היהודי ומתקדש ה' על ידיה ומתברך שמו באמצעותה, ועל ידי האכילה נספג בשרה בגוף האדם שאכלה - ועל ידי זה מתרוממת הבהמה מדרגת 'חי' לדרגת 'קדושה' - האדם היהודי, **ונפשה שמחה בכך!** מה גם שידוע שיש נשמות המתגלגלות בהמות וממיתנות בכליון עיניים לתיקונים, ויש סיפורים רבים על בהמות כאלו שנשחטו כהלכה ונאכלו בקדושה, ואותן נשמות באו בחלום לאותם שוחטים ואמרו להם 'תודה', ואכמ"ל בעניין.

[נקודות אלו הם על קצה המזלג, ולמי שיש עדין קושיה וחוסר הבנה בטעמי המצוות וחשבונותיהם - עליו לפתוח את הספרים ולעייין בסוגיה כראוי וללמוד היטב את שורש המצוה וטעמה - ועל ידי זה יזכה להחכים בנושא הסתום בעיניו, ופתאום יתברר לו שבכל מצוה טמון עולם ומלואו.

אך בדב - על האדם גם לדעת שיש בתורה שתי קבוצות של מצוות. קבוצה אחת נקראת 'מצוות' שטעם שכלי, והקבוצה השנייה נקראת 'חוקים' שאין בהם הבנה לשכל הנשמי - בבחינת גזרת מלך, ובכונה ניתנה כך התורה! מפני שאת האדם יבין את השכל האלוהי הטמון בכל מצוה ומצוה - יחסר לו ההתבטלות האמיתית לבורא, והוא יתרגל לעבוד את 'שכלו' - ולא את 'התורה' (עיי' רש"י במדבר י"ט ב) ואכמ"ל בנושאים ברורים אלו). עד כאן הכל טוב ונפלא, מתברר שהאדם היהודי נתון בתוך מסגרת תורנית תמידית, וגם במקום שאין הוראות מפורשות בתורה כיצד עליו לנהוג - ניצבת מולו המצוה וְשִׁישֶׁת הַיָּשָׁר וְהַטוֹב - **בְּעֵינֵי ה'**, והיא מחייבת אותו לנהוג כהוגן.

אלא שרבים טובים ומאמינים להתכופף למסגרת הזו - והם לא מבינים מדוע עליהם לפעול לפי השכל התורני - ולא כפי שכלם הענק המוצק והחזק, ומדוע התורה לקחה מהם את אפשרות הבחירה וחופש הביטוי וכו'. ובאמת מה התשובה עברום?

את הקושיה העצומה הזו כבר חזתה התורה מראש, ומשום כך אחרי שהיא כתבה לנו את הציווי של ועשית הישר והטוב בעיני ה', היא הוסיפה וכתבה כך: **לֹא תִּשְׁמַעְךָ בְּקוֹל מִי שֶׁאֵינְךָ יֹאמֵר מֵהָ עֵדוּת וְהַחֲקִים וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צָוָה ה'** אֶלְקִינוּ אֲתָם? **מה** הסיבה שמחמתה אנו חייבים להתכופף לרצון הבורא ולהיכנע למצוותיו ולהיצמד להוראותיו - ואין לנו רשות לנהוג כפי מצפוננו ורגשות ליבנו המפוארים?

וְאָמַרְתָּ לְבִנְךָ עַדְיִים הָיִינוּ בְּעֵינֵי ה' מִצְוֵי אֱלֹהֵינוּ וְיֹצֵאֵנוּ ה' מִצְוֵינוּ ה' לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל הַחֲקִים אֲלֵהָ, לְיַרְאֵה אֵת ה' אֶלְקִינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים. פירוש:

יהודי יקר, בעבר הרחוק אבותינו היו עבדים לפרעה הרשע ועברו במצרים שואה איומה ונוראה, ומצרים יקרו להם את הילדים בבטון, פרעה האכזר רחץ בדמש על 300 תינוקות מידי יום, נשים עונות בעבודות כבדות וכו', במשך שנים רבות עם ישראל עבר יעונויים שלא נתפסים בשכל אנוש - והוא זעק לבורא עולם, והבורא שמע את הזעקה והוציא את בני ישראל ממצרים - אך הוא עשה איתם "חזוה" יהודיע להם שמהיום והלאה הם מפסיקים להיות 'עבדי פרעה' והופכים להיות 'עבדי ה' ", וכיוון שהאדם היהודי הוא 'עבד' לבורא ה' - אז מחייב אותו לשמוע לפקודת 'אדוני', בין אם הוא חפץ בכך ובין אם לא.

אלא שמלך העולם באהבתו אותנו לא הפך אותנו לעבדים בזויים ושפלים המקיימים מצוות ללא שום טובת הנאה, אלא הבורא הידוע לנו שכל המצוות שהוא נתן לנו זה אך ורק למענו, ומטרתן היא אתה! **לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים**... גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

אכן עם ישראל אומנם מכונה במילים **עַבְדֵי ה'** (מלכים ב' ט'), אך בו זמנית הוא גם מכונה במילים היפות **בְּנֵי בְכָרִי** (שמות ד' כ"ב) ובמילים המרגשות של **הַבֵּן יָקָרִי** לוי... **יָדָה שְׁעֵשֶׂים** (ירמיה ל"א י"ט), ומתברר שהעבודות הזו היא בעצם מעלה וזכות וקירבה שאין כמוהם, המקנה לו זכויות נפלאות בעולם הזה ושכר נלצח בעולם הבא, וכלל לא מדובר בעבודת - אלא בכרם!

לכן אל יאמר אדם איזה מסכן אני... אני חנוט במסגרת תורנית ונושא עלי תג של עבד ועל גבי מונח על תורה ומצוות ואיני יכול להיות פרפר חופשי ומאושר השותה צוף ושט מעלה לעלה בחופשיות ועושה מה שבא לו.

חלילה לחשוב כך! אדרבה, צריך האדם להביט על המעלה שבמסגרת התורנית, על 'הזכות שבחובה' לחיות מתוך הכרה עמוקה בערך העליון 'ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו', ולומר לעצמו כך:

אני ניסך בך של מלך המלכים, הכיפה שעלי זה כתר ונור, הציצית זה בגד מלכות, התפילין זה תכשיט יקר, העיניים שלי השמורות מפני טומאה ותועבה הם שתי מרגליות יקרות וטהורות, הלב הזך שלי הוא מזבח מקודש - אשר באמצעותו הנני עוקד את תאוותי ומשפר את מידותי, המוח שבי הוא ארון הקודש - בתוכו אני אוגר את התורה שאני לומד... כל כולי משועבד לבורא - והבורא מתאפר בך בכל העולמות, כפי שנאמר 'וַיֵּאמֶר לֵי אֱתָה - וְשָׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר' (ישעיה מ"ט ב), שעל עצם זה שאני עבד ה' - אני זוכה לקרבה עזה אליו וליוקרה אמיתית, עד כדי כך שה' מתאפר בי בכל העולמות. היש תענוג וכבוד גדול מזה?

ג. ב. ועולם הזה כולם נתונים בתוך מסגרת (ברבית, משפחתית, מצפונית), יש כללים וחוקים ועקרונות ונבולות בכל נושא, וכולם נתונים באזיקים הללו בעל כורחם.